

Strandad i ett rum

Synopsis

Handlar om en person som aldrig går ut ifrån sin lägenhet och betraktar människan och tillvaron med stort missnöje.

Grundad: April 2017

Färdigställd: April 2019

1.

1.

Även i min ensliga lägenhet, på tjugo kvadrat, märker jag vad som sker där ute. Jordens rörelse blir ännu tydligare för den som är på samma ställe under lång tid. För den som förflyttar sig i rummet blir dygnet en aspekt av rummet. Här tvingas man att förneka att tid och rum är samma sak, ty att tid och rum skulle vara ett och samma är ett åtlöje för den som är strandad i ett rum.

2.

Mitt fönster tycks som en balkongdörr utan balkong. Undra om jag skulle gått ut på balkongen om jag hade någon? Vad hindrar mig att gå ut igenom fönstret? Men framförallt, vad hindrar mig från att gå ut igenom dörren? När Herren stänger en dörr så öppnar han också ett fönster och när människan stänger en dörr så stänger hon också ett fönster... Gud är versionen av människan som öppnar fönster.

3.

Ibland går jag fram till dörren och drar i handtaget, på den förseglade dörren. Tittar ut genom kikhållet någon minut. En gång när jag tittade ut stod en människa där, i profil. Jag hoppade till, blev kallsvettig. I den mest möjligt delade tiden trodde jag att den var ute efter mig. Men snart samlade jag mig då jag insåg att världen inte hade något intresse av mig. Jag önskar att jag var paranoid, då hade jag funnit mig i världen.

4.

Jag lagar mat, men nästan hälften av ingredienserna saknas. Det smakar negationer.

5.

Jag har maximen, ja för att inte säga dygden, att inte köpa något jag inte behöver. Håller jag den regeln så kommer jag ha råd att bo i detta rum i närmare tio år.

6.

Hungern är inte ropet på mat, hungern är ropet att få något som glupskheten kan förtära istället för kroppen. Hungern är *emot*, inte *för*. Glupskheten är villkorslös. Hungern är ätandet av sig själv, den är självförgörande; tills den inser att den hellre äter världen än sig själv. Det är väl även fallet med den så kallade andliga svälten, såsom det sociala, det är väl blott begäret att tråka ut någon annan än

sig själv?

7.

Konsten har, i vanlig ordning, en tendens att vara annorlunda än den andliga svälten: ser, lyssnar eller läser inte en konstnär allra helst sina egna verk? Förvisso finner konstnären även sina dåliga verk som de mest groteska...

8.

Såväl Sartre som Camus trodde att vi kunde välja att dö, att det gjorde oss mänskliga och att vi på så vis, till skillnad ifrån djuret och icke-levande ting, hade valt existensen och varat. Även Cioran talade om självmordet i dessa termer, om än inte lika optimistiskt. Men har inte dessa tre vise männen gjort misstaget att de har trott att det självmordsbenägna och självmordskapabla är samma sak? Den självmordsbenägna föreställer sig sitt självmord och sin död via självmordet, den har en vilja till det. Medan den självmordskapabla gör sådant som tar livet av sig. Är den självmordskapabla inte benägen gör den gärna våghalsiga saker, såsom hjältedåd eller blir så drucken att den tuppar av. Samt är den självmordsbenägna inte kapabel kommer det blott vara en fantasi, ett favoritmantra eller en saga. Möjligen kan den ställa sig i snaran, eller nudda handleden med skalpellen, men blott som en bild för att ge fantasin en smula verklighet. Det är när man såväl är benägen som kapabel som man begår självmord. Men lika lite som att den benägna väljer att inte ta livet av sig och den kapabla väljer faran så väljer dess kombination självmordet. Varken livet eller negationen av det är ett val, det bara (icke-)är. Alltså är denna självmords-humanism blott ännu ett misslyckat försök att särskilja människan från djuret.

9.

Själv är jag väldigt benägen, men föga kapabel och de få gånger jag är kapabel är min benägenhet som bortblåst. Jag lever, men ingen, allra minst några mediokra fransmän, ska tala om att jag har valt livet.

10.

Onsdagskväll. J. kommer hit med matkassarna i vanlig ordning. Han ger dem till mig, visar kvitto, jag ger honom pengar för varorna och femtio för besväret, samt avrundar till hans fördel och ger honom ett par kuvert med räkningar. Han tror att han får alla pengarna för besväret, men hälften får han för att tiga, men det vet han inte om, det är då man verkligen kan få någon att tiga. Sätter man på munkavel har man determinerat försök till skrik.

11.

Jag hoppar till. Det är posten. Brevmannahelvetet har gett mig reklam till trots skylten. Det har inte hänt på tre år. Men när jag tittar åt dörren så ser jag att det inte är reklam, inte i den klassiska bemärkelsen i alla fall, utan en tidning. Jag har inte läst tidningen på många år. Varför inte...

12.

I tidningen märks hur förfärad människan är, som om hon var över något hon är. Förfäran över kostnader och våldsbrott. Att hjorden ständigt tror att den är i paradiset, en hjord-art är alltid på utdöende, hur mycket den än bygger och vilket nonsens den än tecknar ner och kallar för "rättigheter".

13.

Eremiten förstår att ensamheten är fruktansvärd, men att gemenskapen är värre. Flockmedlemmen tror att sitt egna tillstånd, gemenskapen, är älskvärt.

14.

Jag slänger ner tidningen från fönstret. Det har blivit likt en soptipp under mig. Först var det bara jag som slängde sopor där, jag gjorde det på natten. Det kunde lika gärna vara ifrån någon av mina grannars fönster ovan eller under mig eller någon som gick och slängde det där när den gick ut ifrån trappuppgången. Efter att det bildats en hög började allt fler att slänga sina sopor där, då det blivit acceptabelt. Styrelsen skickade ut klagomål till hela trapphuset, men det var fortfarande samma hög. Efter någon månad flyttades soptunnorna dit och jag kan bara slänga mina sopor rakt ner. Jag skyndar mig, luften gör mig illamående. Lukten av sopor gör mig dock lite gladlynt. Jag har förflyttat sopor ur ett rum...

15.

När jag var yngre så brukade jag ofta skratta åt mig själv i samröre med andra och kunde dessutom skämmas för mig efteråt. Jag skrattade för att undvika skam och för att ursäkta mig själv. Dessutom visade jag härigenom att jag hade självdistans, vilket var något som var bra att ha. Självdistansens förträfflighet måste kommits på av en riktig tortyrmästare. I självdistansen blir man och världen "ett", men varför vill man bli ett med världen? Vi undviker andra för att de är andra, för att de är äckliga i egenskap av icke-själv. Att vara självdistanserad är att vara lika äcklig som allt annat. All avdunstning av den egna kroppen blir som vilken avdunstning som helst. Man kan inte smitta sig själv, blott världen och i synnerhet människan är vad som kan smitta en.

16.

Vi finner vår egen art äckligare än andra. En främmande katt eller hundtunga är aldrig i närheten av lika äcklig som en främmande människotunga.

17.

Jag försöker att inte hålla koll på datumen, låta vad jag ser genom fönstret avgöra var någonstans planeten är eller snarare inte är. Men att J. är här varje onsdag tvingar mig till kontroll.

18.

Ibland försökte jag laga något extra, men mat är ingen estetik längre, mer än ett sätt att undvika att min kropp äter upp sig själv då. Jag lagar så enkelt och lätt som möjligt, samtidigt som jag inte äter fördummande mat. Ingen mikromat och gärna så få halvfabrikat som möjligt. Jag vill inte få mig att bli student igen. Kan studentkosten, förresten, vara skälet till att studenter fastnar för så kallade ”existentialister”?

19.

Min estetik är inte heller i ordet (längre). Det påminner dessvärre allt för starkt om det sociala, att det som stiger ur min mun ska landa i någons öra. Att det via örat skulle färdas till hjärnan har jag svårt att tro. Hörandet är en realitet, lyssnandet är en utopi. Frågan är om vi, eller snarare de, ens vill ha lyssnaren? Varför skulle de då låta orden nå sådan inflation? De allra flesta som spelar in sig blir förvånade över hur de låter, hur de hörs, för sig själv är den enda som de har lyssnat på, alla andra har de hört på och nu hör man sig själv som en annan och fylls givetvis med grundligt äckel.

20.

Jag äcklas inte av mig för att jag inte fyllts med själväckel. Eller vänta nu?

2.

21.

Jag hatar viljan att verka-som. Det som är bortom varandet. Har man bara en gång försökt verka så kan man inte vara efter det och härmed är man inkapabel att vara säker. Varat och säkerheten är så att säga åtskilda och bildar dualitet.

22.

I den mest korta tiden är man det man är och inte det man försöker verka som. Såsom när jag blev kallsvettig av att en människa stod vid titthålet. Dessa intentioner är de vi bör gå på. Samt min intention, så fort en människa har dykt upp, har varit att jag måste fly eller döda. I bästa fall, när detta har hunnit komma till språkets värld, har jag tänkt ”du har försakat mig min ensamhet”. Sedan när tanken blivit en berättelse har jag tänkt ”jag måste ursäkta mig och verka si och så.”.

23.

Bara en sådan sak som hygien. Att undvika dåliga lukter ifrån oss, är det för oss själva? Nej, på samma vis som vi inte hör oss själva så känner vi inte vår egna stank. Alltså är intvålningen och parfymeringen blott ett försök att verka. Hygien är att få bort världen, inte att få bort sig själv.

24.

Såvida man inte kan bemästra världen så bör man försöka bemästrat sitt land, annars sin flock, annars sin familj, annars sitt rum. Aldrig sig själv, likt man inte bör äta sig själv. Men man kan inte bemästrat människorna, de kommer hur noga du än vaktar dem att lura dig. Fängelserymningar är bevis på detta. Därför bör man bemästra den icke-levande miljön i den utsträckning man kan, rummet.

25.

Det sägs att det fanns adelssläkter som inte talade samma språk som folket. Då kunde de inte skadas av deras ord och heller inte hamna i ett behov av att tala med dem. De hade inget att säga varandra, för dem var varandras pilar osynliga.

26.

Människan skyddar sig från det mesta: sin lukt, sin avkomma, sina instinkter...

27.

Bara att skriva, att tänka ”det ska jag skriva” eller ”det ska jag berätta” fördärvar. Jag fördärvar. Det får allt att bli vad det ska verka som. Jag använder inte språket för att berätta utan för att fördärva...

28.

Det finns för få stumma helgon.

29.

När jag intog mitt rum tänkte jag fortfarande vad jag verkade som. Även med rullgardinen nere. För vem ängslades jag? En alternativ bedömare? En gud? En spion? Eller mina gamla jag? Vad trodde jag såg mig? Undrade jag om det skulle säga ”det verkar som”. I lång tids ensamhet så finns inte verkan. Då är allt i sin orsak och har såväl påbörjats som avslutats.

30.

Men jag verkar inte längre? Eller? Varför berättar jag? Och för vem?

31.

”Usch” som den djupaste formen av etik.

32.

Sju golv över, tak, himmel och slutligen rymd. För många våningar, för lite rymd... Fem golv under, sedan källare, jord, magma etcetera.

33.

Berättelsen, sagan, romanen och filmen (med mera), har gjort att vi lever i en ständig besvikelse.

34.

Då språket är misslyckat som sådant och alltid korrumpas in i berättelsen så måste jag finna mig i min trivialitet...

35.

Vad är egentligen någons kärlek värd? Vad ska jag med den till? Vad ska jag ens med min egna kärlek till? Då kärleken värmer har den fått stå för mening, likt Herakleitos tog från ingenstans att allt är ur eld och slutligen går under i eld. Romantikens idé är att allt blir och går under i kärlek, den vandrar mellan dessa extremer, lika metafysisk som Herakleitos eld.

36.

Psykoanalysen är brutal, stigen ur dekadensens esteticism. Men skulle den våga dra den brutala slutsatsen att kyssar är ett uttryck för den orala personligheten i dess mest extrema form?

37.

Man frågar gärna barnet vilket som är dess favoritdjur eller favoritfärg, men detta är allmänna frågor som säger föga. Kroppen blir som ett kärl för verkligheten snarare än en grundare. Fråga personligt: vilket är ditt favoritsinne? Kroppen blir själva fallet, men inte självfallet.

38.

Sömnen är inte kvar. Solen lyser in i springan. Synen är det sinne jag avskyr mest. Geometriska helvetes-kropp. Ögon är ur ljuset och ljuset försöker visa och kväva allt. Få allt att verka, därav skuggan som bringat så mycket förvirring.

39.

Ute på gatan skulle jag knappt kunna lokalisera vilket rum som är mitt. Inte för att jag helt säkert minns hur bygget ser ut.

40.

Ser avlägsna barn och såpbubblor i våren. Det verkar bekant? Barnet upplever nuet i dess enskilda, inte som en vana. Vanan kommer när allt har börjat verka.

3.

41.

Hur mycket tid spenderar människan innanför väggar? Jag drar upp statistiken något förvisso.

42.

Är framför teven mycket. Ögon och öron i ett annat rum. Klippningen är sömnen? Det man missar? Det som inte är där, men finns där, som förhanden...

43.

Kvinnans midja är större än hennes huvud.

44.

I och med sexualdriften behöver tanken om ett barn inte finnas. Idén om att "vilja ha barn" är dumheter. Viljan som något annat än instinkter är konsekvens och pliktetiskt nonsens. Ingen vill konsekvenser, man vill sig i nuet. Hade barn setts som en konsekvens, där kvinnan på allvar fick reda på sitt lidande, hade det inte fötts många barn...

45.

Jag klandrar ingen. Det förhatliga bör inte klandras, likt den älskvärda inte bör hyllas. Själv är jag en vandrande negation, men jag vet inte vad som vore bättre i världen? Ett anseende? Ett socialt nätverk? Vad ska jag med det till? Lycksaligheten är en plåga. Man ska inte tro att rummet betyder så mycket. Inte heller flocken. Du råkar bara vara gift med den och den för att du är som du är. I och med att du är som du är blir alla andra som de är utefter dig. Vi är fångar i vår identitetslöshet, och vi är identitetslöshetens chimär, och lyckan är ett begrepp som grundas i identiteten.

46.

Kärleken har alltid sin identitet. Så även för en panteist. Det är ingen slump att dårar som Spinoza döper sin kärlek till Gud. Han var uppväxt jude och Gud var för alltid något gott för honom. Även fast han inte trodde på honom likt en varelse, så skulle han vara hela världen. Han höllde så att säga ut gud. Att hålla ut gud på detta flummiga och fumliga vis fastnade poeter, suputer och magra teister för. Men detta fungerade inte, de flesta skulle inte känna detta. För Spinozas gud är romantisk och inte rationell, vilket han själv trodde (men jag sa väl att han var en dåre?). Luther var den sanna mästaren i att hålla ut gud. När man håller ut, säg ett glas vatten, så betraktar man det inte längre

som sin dryck utan som spill. Gud är därför mest spill i panteismen och protestantismen, man dricker honom inte (nattvarden är här ett egentligt åtlöje, ständigt uppe till debatt), men man är mitt i honom och ser honom överallt. Man älskar inte Gud, han är ju trots allt bara gud, men han bestämmer reglerna och reglerna är självklara. Sådan är humanismen och dess identitet är kärleken till en klar människa. En förnuftig och myndig människa som härmed ständigt befinner sig i domsalarnas väntrum.

47.

Det är enklare att finna sig i att lyckan inte har någonting med en själv att göra än olyckan. Att något inte är personligt är desto onödigare och brutalare.

48.

Är det rummet som avgör viljan eller viljan som avgör rummet? Jag är inte född i detta rum, men valde det. Givetvis hade det kunnat vara något annat rum, jag hade ingen annan relation till rummet än att jag var i behov av skydd. Detta rummet skyddar inte bättre än något annat. Rummen är alltid en förhand vi finner oss i, antingen om vi står stilla i det eller rör oss i det.

49.

Vår förmåga att föreställa oss i olika rum tyder på att vi finner oss i rum alldeles för enkelt, eller snarare: vi finner rummet i oss. "Jag står på solen", ett helt begripligt sakförhållande...

50.

En gång bodde jag i en liten stuga, jag brydde mig inte om att det regnade in i den. Det gjorde dock människan jag bodde med, jag var mer störd av honom än av regnet.

51.

Förr troddes det att livet kunde uppkomma i sig själv, såsom ur förruttnat kött. Det visade sig komma utifrån och inte inifrån. Livet är för uselt för att uppkomma ur inget, det kan inte ens uppkomma ur det "egna" förruttnade köttet.

52.

Jag finner allt mer leda i görandet, i omsorgen. Sörjer inte mer.

53.

Teven är flimmer, den visar mig inget. Vad ska jag göra? "Göra"? Vad nu? Innehåller min fråga ett

påstående, en form, som min tillvaro ska krypa in i då den ömsat skinn?

54.

”Häckningsparasitism”, vilket vackert ord!

55.

Blott i ensamheten går livet ifrån att vara instrumentellt värde. Ute i myllret är det upptaget med att verka och fylla ett syfte, ställa sig frågan ”vad gör jag för nytta här”. I ensamheten går det inte längre att peka på något annat. Om någon kom och frågade varför man hade värde, när man var i sin ensamhet, hade man inte förstått frågan, då mitt värde då är självklart via att inte alls vara i position till något och kanske hade det här varit överflödigt. I ensamhetens dystaste stunder hade man dock hoppats att den som frågade var en yrkesmördare.

56.

Blickar ut genom fönstret. Rullgardinen brukar vanligen vara nerdragen. Förr, när jag tyckte om att blicka ut genom fönster, tänkte jag att det borde vara regel med tonade fönster. Tänk om ögonen, ja hela kroppen, var sådan. Observerande, men aldrig utsatt för observation.

57.

”Socialfobi?”? Snarare asocial-konvenans. Xenofobi är överlevnadsinstinkt.

58.

Ibland hör jag röster, det är mitt medvetande jag hör på. Jag lyssnar inte på mig själv och då blir jag en främling.

59.

Det öser, det åskar. Huden prickar sig. Vafalls?

60.

När dygderna faller. Hör röster. Helvetet brakar loss när som helst. Kommer inte dit.

4.

61.

Vi säger vanligen ”jag lyssnar på musik”, för alla arter utan människan är musik ett hörande och hörs som ljud då ljudet inte säger något annat än att det är påfrestande. Vilken verklig mardröm att människan är djur i ett musikaliskt avseende. Varje musiker som tror att tonerna finns i en idévärld är ett åtlöje, nu är matematikern den enda platonisten som är kvar. Kanske nickar man åt musikern som säger ”jag tar bara ner tonerna” eller dylikt, men man nickar åt dåren och tycker den är exotisk, det är vår nya lobotomi. Den konkreta musikens bedrift är att visa att musiken är (o)ljud som har klassificerats till musik. ”Det är bara ljud” säger den traditionella musikern, ”än sen då?” svarar den konkreta musikern. Att musiken ständigt ställs i samma dager som matematiken uppvisar att den blott är ett system, så begripligt för vårt medvetande att vi tror det är definitivt sant. Vad blir matematikens konkreta musik?

62.

På någons ton när den talar om sin barndom hör man om den ägnar sig åt att återuppliva eller trycka ner barnet i kistan.

63.

Kaffet måste ha en klocka i sig... Finns det något mer avskyvärt än morgonkaffe och något mer ljuvligt än kvällskaffe?

64.

Har litteraturen, filmen och musiken gjort oss mer empatiska? Nej, snarare mer strukturerade.

65.

Sådant som kvinnorörelse, proletariats diktatur och nationalstat uppkommer inte när ett kollektiv har vunnit utan när det går mot dess slut.

66.

Spyr, maten letar sig upp som om den inte hörde hemma i min kropp.

67.

Natten kommer med lätthet och bot i regnet. Vattnet som vi döps och döms i, som vi fostras i.

68.

Kliver in i förhanden, men vad är efterhanden? Varför (be)rör orsakerna oss när vi upphör att orsaka? Upphör vi inte med upphörandet?

69.

När vi är utelämnade blir vi till "mig". "Du slog mig", "älskar du mig?", "ser du mig?". Trots att det så fundamentalt handlar om en själv kan vi inte låta bli att tala efter den som är framför oss: jaget formas om till miget. I ensamheten är miget inget annat än en låtsaskompis.

70.

Att vara i någons tanke, att aktiveras i någons tanke så fort man uppvisar sig... Men är jag verkligen i någons tanke längre?

71.

Solipsismen är främst inget tillstånd utan ett ideal.

72.

I dramaturgin är geväret som aldrig skjuts av nonsens, men när det väl skjuts av infinner sig en tomhet i oss för vi visste det ju hela tiden och dramatiken i skeendet tycks allt annat än dramatiskt...

73.

Livet är skapat i fientlighetens tecken.

74.

"Människa" som det värsta av skällsord.

75.

Tv och film består av personer i det sociala, det är drivfjädern. Istället för deras ensamhet där de egentligen är, där det egentligen går att känna igen sig och dem.

76.

Jag vill hem. Det är i tomhetens begrepp att vara oändligt, både beträffande tid och rum.

77.

Det mesta av det livliga, så även dess samvaro, såsom ett samtal, kommer vara som att det aldrig var där i världen. För det var egentligen aldrig där, mer än i dig själv och du kommer inte se ett enda spår.

78.

Att vara ensam är att glömma drömmen om att göra avtryck genom trivialt mänskliga aktiviteter.

79.

Reptilen tar i princip enbart emot rörelser i sina synorgan, annars ligger miljön platt och homogen. Men rörelsen sätter den i rörelse på jakt efter bytet. Sedan tar den till vara på sin fångst via sin stillhet. Ett slags skapande av den orörliga röraren som blir rörlig via något rörligt och inte tvärtom.

80.

Det allra mesta glöms bort, vi minns inte det som brukar benämnas som situationer. Vi minns kategorier, men inte skeendet. Såsom en måltid, men vi minns inte när vi åt den, bara att vi har ätit den mängder med gånger. Skulle någon be oss att skriva upp faktiska skeenden ur våra liv hade vi inte kommit på särskilt mycket. Inte heller är det många som minns oss, de minns somliga yttre trivialiteter och lägger in sina egna orsaker, sina egna motivationer, som är främmande för oss. När vi dör är vi redan glömda och när vi lever är vi inte ens ihågkomna...

5.

81.

Visst är det onsdag? Var är J.?

82.

Inte heller på torsdagen, som är den eventuella onsdagen, dyker han upp.

83.

Jag behöver J. tanken äcklar mig. Vad är skälet till att han inte kommer in? Portlås? Han är bortrest? Han struntar i mig? Han är död? Jag får svårt att andas när jag inser att det första alternativet är det mest troliga, hoppas att han är död, det hade tyckts mer personligt.

84.

Nog skulle han ta sig in på något vis? Tänk om han hade med sig någon, om han exempelvis ringde till någon ansvarig, så vill den nog garantera att han verkligen känner mig. Då skulle han vara med...

85.

Maten jag har skulle räcka ungefär fyra veckor. Jag räknar noga, men är inte hungrig. Hamstrandet påbörjas. Samt ekonomins maxim gäller nu även matens ändamål, blott äta när hungern blir allt för påtaglig. Jag vill inte äta upp mig själv, detta är en rolig mening men allt för sann. Därför gjorde vi den till paradox: "du kan inte slänga papperskorgen i papperskorgen" och så vidare. Men kroppen skiljer sig ifrån de flesta ting, gör den inte?

86.

Det är onsdagen efter detta, när ingen kommer, jag inser vad som kommer ske.

87.

Vad känner den som dömt sig själv till svältdöden? Jag är uppfylld. Faktiskt har jag inte känt mig så uppfylld på år och dar.

88.

Maximilian Kolbe (16670) dömde sig till svältdöden för någon annan, jag för mig själv.

89.

Men jag måste äta upp maten, jag kan inte dö med något framför mig. Går det att få vattnet att sluta rinna? Kanske... Vad sker i törsten? Dricker kroppen upp sig själv? Det gör det samma, jag ska hungra ihjäl, äta upp mig själv. Bli kannibal.

90.

Inte sovit på tre dagar. Forskarläkare satte en rätta på en liten konstgjord ö, så fort den rörde sig, såsom man gör när man faller i sömn stående, så damp den i vattnet. Den var vaken i flera veckor, tills den avled. Sådan är människan, med läkaren som symbolen för det friska...

91.

Ordet förstår vi, men inte vidden, det skiljer sig i tiden. Därför bildar känslan och tanken dualitet, likt tiden och rummet.

92.

Nog är det bara att hoppa.

93.

Nog måste det gått en månad nu, jag har ätit mindre än tänkt. Nu finns inget med C-vitamin kvar. Tanken på att få skörbjugg skrämmer mig, det ska jag medge. En skeppsgosses tillvaro... Träden vissnar. Ris, får äta det som det är... Smakar föga, men vad bryr jag mig om smak?

94.

Dricker ett glas vatten, inte ätit på två dagar. Såg till att äta upp allt för att verkligen garantera att jag inte smååt. Inget halvdant. Blickar på skärmen, de talar och skrattar, jag inser hur skild jag är. Eller nej: jag känner vetskapen, jag ska dö och de ska leva. Smärtan i magen... Faller ihop i soffan... Vad är detta? Jag ska inte beklaga mig. Äntligen ska jag dö! Balkongen som inte finns? Nej, jag håller mig kvar. Ska dö av mig själv, det absoluta självmordet. Att blott vara och inte göra något och härmed dö...

95.

Äter upp tandkrämen.

96.

Blickar ner. Barn. Skulle jag kunna skrika ner? Kanske skulle de höra mig. Jag kan be dem köpa mat (likt Ebenezer Scrooge), vad som helst, ge dem pengar. Erbjud dem mycket, när de kommer tillbaka, så att de inte tar pengarna och dunstar. Pant heter det väl. Pantgömme? Pant 1, 2, 3. Det låter bekant. Jag hör det, är det barnen? Är det jag, min bror och syster? Ska jag öppna? Vad jag kommer hata mig och vad de kommer att skratta. Vad jag kommer att skratta. Har fastat ifrån det, fastar ifrån varje ting. Jag har redan misslyckats. Hoppa? Nej, jag är fortfarande inte kapabel.

97.

Öppnar fönstret. Får inte ut något. Luften tillåter mig inte.

98.

När svälter man? När ruttnar man? När luktar det?

99.

Vet inte vad jag har flytt från, levt från, dött från.

100.

Språket varar för länge. Äckligt att bli ihågkommen, att lukta i en verklighet jag inte längre flyr. Är inte hungrig alls. Vatten. Ja, ett glas vatten, sedan ska jag lägga mig och sova en sista gång.